

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa

September 2019

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 7 - 2019

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Clara Bro Ludvigsen, Louise Haugaard
Jørgensen, Robert Henningsson, Elaine
Jensen, Hans Karup, Ida Niegaard

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Thomas Glud
Mia Dall
Christine Lind Ditlevsen

Først publiceret
<http://slagtryk.dk/category/19-09/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Mia Dall

Forside
Lærke Posselt

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Robert Henningsson

Profetisk vanvid på repeat

At høre alting før det kommer
tyde hvert skridt du gik
vokse sig ind i de ubekendte
rygende pistolers munding
at have fire maver at tilbyde hvert øje
som nælder marcherer ind i med syn
imens følelser hepper som var der et mål
mellem kløfter der kysser det lys hver dal har skærmet
for de ukendte fingre mulden knipser
fuld af robotters
sprog
et simpelt forslag – en anden retning
der giver lyden et ansigt at blafre med.

Et skår i en katedral af kvadratiske stjerner

Din stemme er en nåde af frydefuld nåde
når dugdråber i spind og jeg
er dækket til af vores til randen fyldte kop
og rystet af hymnisk
fællesskabsfølelse læberne tipper over
af mirabelleblomstring
i kumulus akkumulering
et skår ude af kontrol
under din bagagebærers brostenshumpende jubel
dit røgsværtede chesterfieldhjerter
kan jeg ikke gradbøje puppes hår med
dine øjne giver mig vagtsomme ornamenters tekster
de der kan åbne
den sitrende spaltning
mellem hoved og have
jeg har ingen rækker af fremmanede tinsoldater til at nedskyde dine kys
jeg siger ja til fuldmånen og fuldmånen
oplyser din græske tragedie
så du hjemvendt
må krølle alle ord sammen
i *elsker*.

Jeg går aldrig jeg kommer bare

Jeg har tusinde maver at svømme i
bevæger mig bare en lille smule
ud af en hulens masse nætter
hver morgen at bringe alting i orden
og finde tilbage i samme rille
hver nat at folde billederne ud i deres rette perspektiv
som om knæerne ryger en glæde i sig selv ved at kravle
ind i den elastiske jubel stjernerne gendanner billeder med
oceanernes koralrev trykker et komma på indersiden af mine øjenlåg
jeg går aldrig jeg kommer bare.

En gave af mos på din grav

Jeg møder op til et valg, jeg har truffet før
ikke bare for den kuffert du var
men for alle hysteriske hyacinter og tilfældigt
henkastede tulipaner
der er gud hjælpe mig små hvedekerner i den tyndskid
for *tiden* slikker sine sår som en køter
jeg tænker på dig, som et skellet lyset siver ud af
og som et lys løfter du dig ned i min krop
som et kors af opdrift
går mit koma helt op i kip.

Ida Niegård

Stilstand/at gå i et (Uddrag)

Garnrester danser
livlige døde tråde på indersiden af øjenlåget
kniber
trevler op i en balje
glitrer af sæbevand

Betræder frotté lejet med gennemsigtige tæer
huden er tyndere end den plejer
let spredte ben
vand løber ud af et bjerg
på mors nye badeværelse
vasker mig med kold vand og sæbe
suger
det brune i øjnene
ind i klædet og ind i alle unge kvinder
fra det enkle kan vi tale
indtil moderen ankommer

Hænger i luften
hver enkelt knogle folder sig ud
husker ikke
gør mig elastik
forvandler huden til stof
og falder
alting er midlertidigt og mine sanser er dødsige vidner
vågne i vakuum

Jeg trækker ud i tiden som et stykke stof
blød og gennemsigtig *men ikke umulig at få fat*
stryg kinderne
vær din egen moder

og jeg vil pleje blomster
jeg har sået
sortere visne fra
vande sparsomt for at forkorte tiden
til de igen har brug for mig
jeg vil ikke være den eneste patient
livgivende og tålmodig som dig
tallerkensmækker
jeg skænker et glas vand til os begge

Vi er knoldede pæoner
små symboler fra naturen
broderet i huden
med tynd tråd
pastel i blodet

Det bedste er at vi lever i de samme rum
sover i den samme seng
Og du lærer mig om kunsten at være stille
sammen
elskende

Bladrer gennem klistrede dage med fingerspidserne
fugle sætter sig på mig
jeg er i færd med at forvandle mig
til stilstand

Jeg bærer mit hoved som et æg
jeg bærer mit hoved som en nyfødt
blade fra den store blodbøg rasler ud mellem fingrene
når jeg holder om mit hoved

Smager på en salt lille dråbe inden den
synker ned i dit hår i dit hoved
og bliver dig i en skinnende hovedbund
jeg bliver et barn i dine arme
og vi er omfavnelsen som jeg hviler ind i
fordi jeg mærker at også du bliver hængende denne gang
dit hoved er tungt, er en beskyttende pude om hjertet hvor vi finder hinanden
og mit hoved er udenfor, men det gør ingenting
endelig hvisker du en erklæring jeg ikke kan høre
men det er heller ikke det
der betyder noget

*sanserne ligger åbne som skyerne der
det summer i hovedet
og hvis ikke det største bor i det mindste så ved jeg snart ikke hvad meningen er
og jeg vil æde græsset og dets farver
alle de græsarter, hvorfor kender vi dem ikke, børn af byen
vi spiser dem bare
og jeg kan ikke skrive på denne skærm, kun læse den
så hører jeg at de taler til mig fra træerne
og bassen pumper derude bagved huset
den vidunderlige måde skørterne suser om benene når jeg går på line over brædderne
til rytmen
de knirker som det knirker indeni knoglerne*

Hans Karup

Grænsedragninger

Mine hænder
er grænsedragninger
og underjordiske strømme

mine hænder
er grænsen mellem
væske og støvet

mine hænder
kommer af jord
og bliver

mine hænder
bliver støv og
bøgens blade

mine hænder
er en stemme
der er hvid

mine hænder
er magten til
at forme

mine hænder
er flydende
overgange

mine hænder
er flettede
ind i hinanden

mine hænder
er grå
grådige

de griber fat
i alt hvad
de kan

mine hænder
er hvide
som sultne børn

der står
nedbøjet i
tilforladeligheden

mine hænder
er varme
som mirabelletræet

der tror at det er forår
selvom det er
november

mine hænder
er varme
og de mangler

mine hænder
er kolde
af bekymring

mine hænder
er lukkede
som grænsen

mine hænder
er åbne
sår

mine fingre
er spredte
syriske familier

mine fingre
er samlede
skrifter

mine hænder
banker jeg mod hovedet
i ren og skær afmagt

det hænder
jeg hører
”der findes ingen fattige i DK”

det hænder
jeg trækker
en grænse

det hænder
jeg siger hvornår er
grænsen nået

det hænder
jeg siger hvor er
grænsen bom bom

jeg sidder
bare på
mine hænder

mine hænder
er upfront
tvivl

mine hænder
begriber det
ikke

mine hænder
er flodsenge
indtørrede tolkninger

mine hænder
læsninger i hånden
som er ufrugtbare

mine hænder
er grænsedragninger
og svinehegn

mine hænder
er baglæns
evolution

mine hænders
linjer er ligeså
uigennemtrængelige

som menneskemængden
midt i demonstrationen
foran Christiansborg

mine hænder
er grænsedragninger
og underjordiske drømme

mine hænder
bliver støv og
bogens blade

mine hænder
er besøg hos en familie fra Syrien
i ghettoen i Sønderborg

mine hænder
er en gæstfrihed jeg aldrig
tidligere har mødt

mine hænder
er den smukke syriske natur
med sletter og bjerge

mine hænder
er en tragt
der råber

mine hænder
peger på billedet
af Christian X

hvis hesten havde været sort
var han ikke kommet
over grænsen i dag

mine hænder
er grænse-
brydende

mine hænder
har ingen
begrænsning

Louise Haugaard Jørgensen

Uddrag af Seneste forsøg på at elske

tungen sidder fast et stykke nede i halsen
tingene
beroliger mig

jeg berører mit hjem på vej rundt i verden
verden starter ikke der
hvor hjemmet slutter
verden starter

vi sover i bilen og ser på de sten vi passerer
du har kørekort og min fart

andre mennesker som associerede medlemmer
bjerget består ikke af én stor begivenhed
men af mange små sten

tilbage i dit eget liv er du på arbejde
du får fri og er nu passager i en bil
sammen med andre
du falder ud af bilen i lav fart
og dør

stadig varme forlader bogstaverne dit navn
for at indgå i nye sammenhænge

jeg finder dem alle steder

jeg sover om natten og vågner om dagen

solen er en hvid bevægelse over græsset
jeg hænger som en slatten pil gennem min personlighed

her er for lyst

på den ene side holder jeg meget af at sove
så går tiden af sig selv
omvendt er det stressende at være sådan et hul
som både opholder sig i tiden og spilder den

gennem sig

vi sover i bilen
vi færdes i 52 timer eller mere
vi   vandet
vi   ved kysten
vi har så mange mennesker til fælles
vi køber og spiser vores mad
vi deles om en øjenfarve om mine allerførste dage
dette vi og andre: dem du har kysset og
dem du har talt med

solens fryd ved ingenting at betyde
den sørgende solbader
og siger alt dette meget senere
at ligge   at gå
fast form og flydende
under det tiltagende det aftagende lys

feberens solretning

du kalder mig ikke noget længere
uden at spørge om du ville være med
i dette vi
er det en helt vanvittig
eller ensom tanke

dit navn er en besværgelse

vi er organiske
vejrtrækning er et nedarvet arbejde
at finde næring i luften i græsset
organisér dig
du har fordelt dig delt dig: *mine brødre*

farverne er berøringer ved de ting de beskriver
de beskriver hinanden
og byder hinanden indenfor

det er en stor trøst
en blød fornøjelse
skal vi mødes
det er umuligt
det spiser jeg

nede på gaden vender nogen sig pludselig om
men det er ikke deres navn
snarere et host
eller en frugt der sukker idet den slipper grenen
min nabo er et andet menneske
som jeg har vænnet mig til at være tæt på
uden at kunne se

jeg tænder en lampe over pottedplanten
tørrer støv af de voksbløde grønne
imens bliver det august før maj

uden for er sol op og sol ned
og på en af disse dage har jeg inviteret gæster til middag

maden opløses i munden og bevæger sig i vores kroppe

gråd er øjets juice jeg er sorgens rosin

Elaine Jensen

Aquincum

hey Sara
vi skal med bus 200e fra kobánya-kispest
træerne nede bagved
det er popler
tror du ikke
store hvide fnug drysser fra dem
halvmånen duebryst
læg hånden her
fnugfanger

stærk forsommer
lyset er spinkelt endnu
kirkegårdens søjleplads
en mand på en bænk
hans trøje har samme farve som himlen
længes efter en hånd at holde i

Sara kan du holde ud at
vi er de eneste med vilje
vi skal blive optaget og slugt uden
at en sult ophører
At vi skal gå blandt de ulasteligt klædte træer
blomster påsat med kyndig hånd
andægtigt venter de på os arm i arm
at vi skal indgyde dem håb
er det bevægende, træerne er bevægede
indtil vi ikke kan tillægge dem mere

*

jeg leder efter noget som kan kaldes mit
vil erobre som rødder
søger langsomt et stof hånden kan lukkes om
at være en slank, ru stamme med jordforbindelse
er det for meget forlangt.
søger noget jeg kan holde i mig,
døden, et barn, en pille under tungen,
et punktum, en nullitet, en glaskugle, en fregne,
en svalerede i kronen, en finke, en hemmelighed,
jeg ku ta lyset
jeg ku lukke det inde
omsætte og filtrere

Clara Bro Ludvigsen

Mirabellerne skummer

Man reddes i glimt
under et blomstrende træ
Man redder i glimt hinanden

Hinanden er mit yndlingsord, hvisker jeg
det er det eneste. Den aften det eneste

Mirabellerne skummer
Mirabellerne skummer

som de skal. Skal vi være stille
under en kirkes hvide hvælvinger. Skal vi gå

Jeg husker bedst haverne
om foråret: Haver, der bruser
over deres kanter. Store grønne flodbølger
står på det højeste og dirrer. Det generte mørke
skal slukke alle farver, men nænner ikke. Blomsternes hvide

Skal vi gå, siger du. Det er det eneste, du siger, vi går

Alterløst går vi. Under mælkehvide hvælvinger

Hvem af os husker bedst gaderne
vi går ad, hvem af os husker dem
om vinteren, hvem husker dem
om natten. Tilbage er kun
våde umulige gader med øjne, gader med rækker af måner, gader
som bliver. Tunneller skal føre os under jorden og op i lyset igen. Mørket
er ikke længere et beskedent mørke. Mørket vi er
er et loft. Mørket vi er
gør gaderne smalle

men dybe som
tunnellerne. Vi er
noget andet end mørke må holde

Skal vi gå, sig det, skal vi gå, sig det som før

Vi står i køkkenet
Vi står og venter på det i ovnen
Du står ved køleskabslågen
Jeg står ved vasken
Mørket vi er
er udenfor
nu kun
udenfor

og udenfor er
en knoglet mirabelle

og livet er
langt, siger de
der har levet længe

livet er langt, livet er langt, vi ligger længe i sengen
og stille tomt venter vi på
at komme tilbage

du til din krop
jeg til min

Sengen en sø. Suger os nedad
som om vi har tabt os selv
i vandet synker vi nedad mod bunden
af sengen. Om morgenen, jeg husker bedst morgenen: Lys
på vej ned gennem en stime af støvkorn. En morgen, der dykker i skrå linjer
mod dit gulv, mod det tøj, du har spredt som konfetti

Som solen fosser
Som solen fosser

som den skal. Skal du lægge
armene om mig i søvne i sengen i sol. Skal du lægge
din tunge våde mund mod min nakke lys. I et basin af sol

Morgenen knæler. Næsten i søvne næsten som os knæler morgenen
Den tager opgaven på sig. Morgenens opgave
Den knæler for solen. Den gør, som den skal

også denne morgen. Den dvaske flue
rammer glasset og ikke. Dets store blå
Den pool, der ikke er dyb nok. Den dør
i din vindueskarm og vi vil måske en dag samle den op i den ene vinge
og åbne vinduet
og kaste den ud af vinduet
ud hvor den ville hen

Det gør ondt, siger du. Da du vågner
Jeg spørger dig ikke hvorfor

Mørket vi er
er trævlet
er mindre tæt

Mørket vi er
er ikke

Det store blå. Det læner sig ind
over os. Men stille
igen: Flodbølgen er tavs
og solens vandfald: Tavst

Skal vi gå, siger du ikke, skal vi gå, siger du ikke, skal vi gå, og vi går ikke

Vi venter, livet er
en vinter, der vender tilbage, en
lang, sej, marts kommer altid tilbage, og så foråret

Engang kunne jeg kigge på dig
under et af træerne og livet var som livet

skal være. Men det skete kun i glimt. Mirabellen blomstrer
for tidligt i år. Jeg ved at det gør ondt på dig

som du strør dit gulv med konfetti
som om det var frø, der kunne vokse op. Som nye kroppe kan
holde om hinanden. Som ny kroppe kan
hviske hinanden. Sig et eneste

ord som før: Skal vi gå, vi går
ned ad gader. De er
som de skal være
i fremtiden: Alterløse og mælkehvide

På gode dage kan vi snakke om træet i forhaven
Vi kan snakke om fortiden. Snakke som vi skal
Vi kan snakke om din far, vi kan nærme os noget. Men

kun i glimt. Skal vi gå, vi går
ned ad gader, der er
som de skal være

Mirabellerne skummer
som de skal

skal vi

gå

skal vi

gribe
det eneste vi
vi er

hvis overhovedet noget. Andet
end et sekund under det blomstrende træ

Det store blå: Tavst
Solens vandfald: Tavst

Skal vi gribe hinanden, tænker vi nok
og år efter år
gør vi det ikke

Redaktionelt

Ved Erik Scherz Andersen

LÆSESTEDER

For 10 år siden udkom Litteraturprofessor Anne Marie Mai med bogen "Hvor finder litteraturen sted" som handler om hvor litteraturen er blevet skrevet. Sidste år udkom Martin Glaz Serup med LÆSESTEDER (forlaget emancipatssiosfrugten) <https://www.emancipatssionsfrugten.org/lsesteder/> - Den handler om læseoplevelser forbundet med sted (og tid), en slags læsningens dagbog med fokus på følelser og minder knyttet til hvor læsningen fandt sted. Erik Scherz Andersen forfølger som redaktør dette spor i månedens redaktionelt:

De første år jeg redigerede Slagtryk boede jeg på Birkedommervej. Min stationære computer stod på et aflangt spisebord og blev flyttet frem og tilbage alt efter hvor mange mennesker der var til spisning eller fest. Her sad jeg ofte i de sene aftentimer efter at have været på arbejde i Søborg og læste de bidrag der kom ind. Og fulgte de blogs der var aktive. Jeg var altid alene, når jeg læste og mine udbrud kunne sagtens være opløftede og højlydte, når jeg synes vi havde fået noget ind af særlig kvalitet. Enkelte bidrag husker jeg bedre end andre - "Sølvadder" var en af de tekster vi havde været ude og spørge til efter at have fundet den på en blog. Det gjorde vi de første par måneder indtil vi var udbredt nok til at bidragene kom ind i tilstrækkelig grad. Nogen svarede aldrig tilbage, andre gjorde og på den måde fik vi både bidrag af Simon Grotrian, Julie Sten-Knudsen og Peter Højrup.

Senere boede jeg på færre kvadratmeter på Vesterbro med min kæreste. Efter nogle måneder købte jeg en bærbar computer, som var nemmere at pakke væk fra vores delte skrivebord. Da vi fik vores første barn blev skrivebordet til et puslebord og jeg fandt en plads i en lænestol med ryggen til verden udenfor. Min kæreste syntes at computeren havde ryggen til hende indenfor, fordi hun ikke kunne se hvad der skete omme på min side. På en måde forsøgte jeg måske at skabe mit eget rum for læsningen.

I den tid lavede vi også en del videoer i den lejlighed. Særligt husker jeg Lars Emil Foders - både fordi Guitar er så velkomponeret, men også fordi han sidder i den stol jeg normalt læste bidrag i, og svarer på spørgsmål. Det lys forbinder jeg med Slesvigsgade. Og det lys og den latter Tina My Ljørring Pedersen havde lige den dag hendes video blev skudt.

Mit eget rum for læsning blev endnu mindre, da jeg for halvandet år siden flyttede til Ny Hammersholt. Her blev min læsning udvidet til en daglig togtur til Nørreport station og tilbage igen. Telefonen var egentlig god nok og så længe jeg kunne sidde ned, så kunne jeg godt synke væk i et øjeblik læsning. Men det var kun et øjeblik, sjældent mere end 2-3 bidrag af gangen - og derfor også et andet flow. Omvendt kom der i en periode flere bidrag på video, som jeg ikke havde bedste forudsætninger for at se i S-toget. Så der kom en forskydning fra åbning af email til oplevelse af bidraget, en forventning der fik lov til at bygge sig lidt op. Tilgængeligheden havde ellers aldrig været en problemstilling, jeg havde altid tænkt, at jeg havde adgang til alle bidrag altid.

Indholdsfortegnelse

Forside af Lærke Posselt

Robert Henningsson	Profetisk vandvid på repeat	s. 2
	Et skår i en katedral af kvadratiske stjerner	s. 3
	Jeg går aldrig jeg kommer bare	s. 4
	En gave af mos på din grav	s. 5
	Rum fyldt af tyve	s. 6
Ida Niegaard	Stilstand/at gå i et (Uddrag)	s. 7
Hans Karup	Grænsedragninger	s. 10
Louise Hougaard Jørgensen	Uddrag af seneste forsøg på at elske	s. 15
Elaine Jensen	Aquincum	s. 22
Clara Bro Ludvigsen	Mirabellerne skummer	s. 24
Redaktionelt	Ved Erik Scherz Andersen	s. 29